

διά μου.

*Ωστε δέν μοδή πρέμιατα, σκέφθηκα.

Νά πού πηγαίνει στής κομήστης...

*Άλλοιμονο δύοις!... Είναι τόσο τρομερή η αρρώστεια του ανθρώπου που άρχιζε νά μποτείνεται! Αιματος σχεδόν μιά νέα ύπνωμά με λόγχηση στην καρδιά. *Αν ή Λιάνα είνε συνεννοημένη με την κόμησσα; *Αν ή κόμησσα την υποθόμησε σε γανένα της παραστοάτημα; Μήπως γιά την κόμησσα δέν φινογίζουν σ' αυτή στοιχίες;...

Διέταξα τόν σωφρέ νά περιενέψει κατέβηγα και στάθηκα στην γονιά τον δρόμου. Σέ δέκα λεπτά είδα την Λιάνα, νά κατέβηγε μαζί με την κόμησσα, είπαν κάτι μεταξύ τους, θέτεσα δέδιοζαν τό αντονίνητο και προχωρήσαν πεζή πρός τα βουλεύτρα.

*Εσεπονα νά πληρώσω και τον δινόν μου σωφρέ και νά τις απολουθήσω.

Βάδιζαν σιγά, ή μιά πλάτη στην άλλη, φλυαρώντας γιά κάτι και γελώντας με κέφι. Θά έδινα τη μισή μου ζωή γιά ν' απονηγα τί ξελεγαν...

Φαινόταν νευρική κι' έζανη πληρόμονη...

Κι' αντό άχριβώς μ' έζανη νά φοριούμαι πώς κάτι συμβαίνει, πώς κάτι τό άπροσπτο θά έβλεπα.

*Η δύο γυναικες προχωρήσαν ώς το βουλεύτρα τῶν Ιταλῶν έστριψαν ἀριστερά και κατέληξαν στον Πατού. *Έτσι έξαρξισσαν και την δεύτερη πληροφορία που μιδώσαν η Λιάνα, πώς θά πήγαινε γιά κάτι καινούρια μοτέλα.

*Αρχίζα πιά νά ησυχάζεις. Μολαταῦτα δέν έφυγα από την γωνιά τον δρόμου πονχά σταθή. Και έσαμα καλά γιατί οι δύο γυναικες ξανακατέβηγαν και προχώρησαν πρός τα κάτω συνομιλούντας. Τις παρακολούθησα ήπολό άρκετής άπολοτάσσεις.

*Άν μ' έβλεπαν, άν υπομιαζόντουν τίτοτε θάταν τρομερό!...

Γιά μιά στιγμή σπέρθηκα νά γυρίσω στό σπίτι. Μά ή υπομια και τό βασανιστήριο της ξηλειας, τό τρομερό αντό μαρτύριο τῶν ανθρώπων που άγαπαν, δέν μ' άφησαν νά κάμω βίημα...

*Έξαρολονύμησα την παρακολούθηση με σφιγμένη την καρδιά, λιτημένος, ξαλινσμένος σχεδόν. *Έξαρνα στο στοιχιμό ένοδο δρόμου έπεινταψα σ' ένα κύπο, ό δοποις, όπως κατάλαβα, έβαλιζε άφηρημένος, παρακολουθώντας κάτι με τό βλέμμα.

*Έτοιμαζόμουν νά τον ξητήσω συγνόμινος, σταν είδα ότι είχα μποστά μου τόν κ. Ζάρ Μονέλ. Κι' ο ίδιος παραξενεύτηκε μόλις με είδε. Γιά λίγα δευτερόλεπτα με κυττούσε σαστοτένεος.

*Ζάρ, τον είπα χαμογελώντας, σύ έδω! Τί βιώσαστη έκπληξη!... Εμπρός λοιπόν, σύνειλθε φίλε μου... Γιατί με κυττάεις σάν νά έπεσα από τόν ούρανό;

*Ο Ζάρ χαμογέλασε έπιστης και μοδή είπε:

— Φίλε μου, Έργεστε! Α, τί καλά πού σέ βρηκα!...

— Είσαι μόνος;

*Έντελώς μόνος. *Έπερόσα από τό σπίτι κάποιου φίλου μου, δέν τόν βρήκα έσει και δέν ήσερα πώς γά περίσσο την ώρα μου. *Έβαλίζα εντελώς άποκόπας πι' έπεισα άφηρημένος καθώς ήμουν έπανω σου... Και σύ Έργεστε: Δέν έπιλυα νά σέ συναντήσω έδω απότη την φρά...

*Έγω!... Εργαζόμουν στό σπίτι και ξαλινίσθηκα. *Έννοιωσα μιά παραξένη ξάλλη, κάτι σάν ξηρανία. *Αφήσα τότε την έργασία μου και βγήκα νά κάμω ένα γύρο νά μέχτυση λίγο ό αέρας... Γι' αντό, δέν σέ πρόσεξα κι' έπεισα απάνω σου. Τί σύμπτωσις άλλημα...

*Έβαδίζαις κουβεντιάζοντας γιά διάφορα πράγματα. Δέν είχα κυττάεις πλέον πρός τό μέρος της Λιάνας. Θά ήταν τρομερό νά υπομιασθή τίποτε ο Μονέλ.

*Έξαρνα τόν άπουσα νά άφηγη μιά κραυγή εύχάριστης έκπλήξεως. Συγχρόνως μοδσφίξε τό χέρι λέγοντάς μου.

Καλέ τι συμπτώσεις κι' αυτές σημερά! Τι απρόσπτης συναντήστες!... Έργεστε κύτταξε... Έσήκωσα τό κεφάλι μου κι' έκυτταξα ποδός τό μέρος που έδειχνε με τό χέρι του.

*Κύτταξε!... Κύτταξε λοιπόν. Δέν βλέπεις τίποτε; Είδα τή γυναίκα μου και την κόμησσα... Ν... νά προχωρούν πρός τό μέρος μας. Είχαν γυρίσει, χωρίς νά τό άντιληρθώ κι' άπως κατάλαβα δέν μάς είχαν άντιληρθή ακόμη.

*Η συνάντησης αντή ή δοπιά ήταν πλέον αναποφεύκτος δέν μ' εύχαριστησα. *Έννοιωσα την καρδιά μου νά σφιγγεται. Πώς θά δικαιολογούσα στη γυναίκα μου τήν παρουσία μου σ' αντό τό μέρος; Φυσικά δέν θά υποψιάζοταν τίποτε. Τό πράγματα έρχοντουσαν μόνα τους πολὺ φυσικά.

(Άρολουθεύ)

ΑΠΟ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΒΑΡΥΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΟΣ

Μάς γήρας γνώς είν' αυρωστος, βιασειά γιά νά πεδάγη, και μπανοργάνων σ' γιαροι με γιατορά στά γέρα, και μπανοργάνει ή μάρα τον μέ γέρα σταγονιέρα.

Και δέ μοι λέσ, παδάρι μοι, το τ' είν' ή άρμοστει σου, τά πάν στην Πόλη γά γιατορ, στη Λάρασα γά βοτάρι;

Μάρα, της Πόλης ή γιατορ, δεν είνε γι' τ' έμέρα, μάρε της Λάρας ο γιατορ μπορει νά μέ γιαρένει, Μόρο μα πόση όμορφη στόλο γρατεύο πον ήφαντε, γνωρίνε τά μεταξωτά κι' έφαγει τά μπαναπάτια.

Σδρε, μαρούλια, νά της πήγασα νά τη πάνω, Πάνωρει τή σόρα της καπά πά, πάρει στη μαρούλατά, άπο κορετά κι' από κορτά της ήσει:

— Κόρη μ', ο γενος μον σ' άγαπα και θέλει νά σ' πάρει πον παδού μοι,

— Χονός ο λόγος ο μανα μοι, μητέρας τον άγρος μοι!

Σά μ' άγαπα και βούλεται γνωρίζει μέ πάρη

ας ποροσαλέσει τόν παπά νά βάλη [τά στεφάνια]

ΣΤΗ ΒΡΥΣΙ

Στή βρύσι στέκω και διψο, τερο πραπάνος στό δέν πήνο, τηγάνωτας τις ωμοφρες μον πήγαρ [τήν κανάτα]

— Κανάτα, ξυλοκάνατα, νάρα τό γιατό σου, νά μέ κοπούν σ' ωμοφρες, νά πίνων [τό γερό σου]

Τοεις άδερφοντες, κίταν κι' οι τοεις [άρχοτοποίδες]

Τη μά τη ήσει Βαμπακιά, τήρη άλλη [Κούνια Βούνη]

Τήρ τοιη τή μικρότερη τή λένε Κυνίσσια [παρόστο]

Νά φίληγα τή Βαμπακιά, νά πιον προγ' [όη τη Βούνη]

τά πάντα στην ξένη! [τό πόσ τόν ξένητον]

Μά τ' είδα τά ματάξια μον τόν ξένη! [το πόσ τόν ξένητον]

δίχας θυμιάμα και κερί, χωρίς πατά και γάλη!

κι' έπηγαν και τόν έθαψαν σ' ένα γέσο χωράφι,

κι' ήρθε δι καιρός τόν χωραφούσι απάνι τά τό οπίσσοντα,

τ' αλέρη βγάντι κόσκαλα και τό ήρι κεφάλι!

ΜΕ ΛΙΓΑ ΔΟΓΙΑ

ΟΤΑΝ ΠΛΗΣΙΑΖΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ...

*Ο γάλλος ποιητής Πιτρές, είχε γητωτώσει από δεωνή άρρωστεια σε ήλικια ένενήτα ετών! Μολονότι όμως είχε γίνει τελείως καλά, παρ' άλη τήν έπιμονή τόν φίλων του και τόν θαυμαστών του, δέν έννοούσε νά... τό κουνήση από τό κρεββάτι! *Όταν δέ κανείς τόν παρακυνόσεις νά σηκωθή και νά ντυθή, ο Πάτριξ άπωπονθες φιλοσοφικώτατα:

*Μά δέξει άραγε τόν κόπο νά σηκωθώ έφ' όσον όπου νότιν θά... ξαναπέσω, άλλοιμον, γι' παντοτινά ...

***

*Όταν ή κυρία ντέ Βίλ-Σαβέρι πέθανε -- σε ήλικια ένενήτα τριών ετών -- ή φίλη της κυρία Κορυνούελ, πον ήταν μικρότερή της κατά έξη μόνο χρόνια, είπε:

*'Αλλοίμονο... Άναμεσα από τόν θάνατο και από μένα δέν υπήρχε παρά αυτή μόνον!...

***

*Ο Ναπολέων είπε κάποτε αφηρημένος στόν άρχιεπίσκοπο τόν Παρισίων ντέ Μπελλούν δότι τόν εύχεται νά ζήση έκατο χρόνια.

*''Ωστε σε τέσσερα χρόνια ή μεγαλειότης οις μον ένέχεται νά... πεθάνω;... απήντησε χαμηγελώντας ή αρχιεπίσκοπος.

*Ηταν... ένενηηταξέ έτών.

